

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 64.467 van 11 februari 1997
in de zaak A. 73.042/VII-15.122.**

In zake : 1. de n.v. CERTA,
2. Jacques DECLERCQ,
3. Renée VIGNERON,
4. Christian BAUDOIN,
5. Raymond DUJARDIN,
die woonplaats kiezen bij
Advocaat Chr. CAUWE,
kantoor houdende te GENT -
SINT-DENIJS-WESTREM,
Kerkwegel 1

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de
Minister van Sociale Zaken,
die woonplaats kiest bij
Advocaten B. VAN HYFTE en J. VANDEN EYNDE,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Kroonlaan 840.

Tussenkomen de partij :

Paul DE BELIE,
die woonplaats kiest bij
Advocaat Chr. CAUWE,
kantoor houdende te GENT -
SINT-DENIJS-WESTREM,
Kerkwegel 1.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat advocaten
Chr. CAUWE en J. VAN DER VEKEN, namens de naamloze
vennootschap CERTA, Jacques DECLERCQ, Renée VIGNERON,
Christian BAUDOIN en Raymond DUJARDIN op 29 januari 1997
hebben ingediend om bij uiterst dringende
noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging
te vragen van "het Koninklijk Besluit van 10 januari
1997 tot wijziging van het koninklijk besluit van 4 juli
1991 tot vaststelling van de voorwaarden waaronder de
verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en

uitkeringen tegemoetkomt in de kosten van de magistrale bereidingen en daarmee gelijkgestelde producten gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 22 januari 1997";

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota van de verwerende partij, de bij de verzoekschriften gevoegde en de ter terechtzitting neergelegde stukken;

Gelet op de beschikking van 30 januari 1997 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 6 februari 1997 om 9.30 uur;

Gelet op het verzoekschrift tot tussenkomst van Paul DE BELIE, neergelegd ter terechtzitting;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. VERBIEST;

Gehoord de opmerkingen van Advocaten Chr. CAUWE en J. VAN DER VEKEN die verschijnen voor de verzoekende partijen en voor de tussenkomende partij, en van Advocaat B. VAN HYFTE, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur J. STEVENS;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat Paul DE BELIE met een verzoekschrift van 6 februari 1997 heeft gevraagd om in het administratief kort geding te mogen tussenkomen.

Overwegende dat krachtens artikel 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden besloten onder de drievoudige voorwaarde dat een uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is, dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

Overwegende, wat de eerste voorwaarde betreft, dat de toepassing van de procedure wegens uiterst dringende noodzakelijkheid het normaal verloop van de rechtspleging van de Raad van State ernstig stoort en de rechten van de verdediging van de verwerende partij aanzienlijk in het gedrang brengt; dat om die reden die procedure slechts mag worden aangewend in de enkele gevallen dat het spoedeisend karakter van de zaak, ofwel voor iedereen duidelijk is, ofwel door de verzoekende partij duidelijk wordt aangetoond aan de hand van precieze en concrete gegevens; dat aldus moet blijken dat de gewone schorsingsprocedure het risico van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel niet kan voorkomen;

Overwegende dat te dezen de verzoekende partijen het beroep op de procedure wegens uiterst dringende noodzakelijkheid als volgt verantwoorden :

- "1. Verzoekers beroepen zich in deze op de uiterst dringende noodzakelijkheid, zoals voorzien in artikel 17 § 1, 3 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en vragen de voorlopige

schorsing te bevelen door de Voorzitter van de kamer die bevoegd is uitspraak ten gronde te doen, onder voorbehoud van bevestiging door de kamer binnen de vijfenveertig dagen na het verzoek.

2. Overeenkomstig de rechtspraak van de Raad van State dient niet alleen rekening gehouden te worden met de dreiging die uitgaat van een daadwerkelijke uitvoering van de beslissing, waarvan de schorsing wordt gevorderd, maar ook met de datum van kennisgeving van de beslissing alsmede van het uitvoerbare karakter ervan (R.v.St., nr. 47.582, 25 mei 1994).

Verzoekers wijzen erop dat zij pas door publicatie in het Belgisch Staatsblad van woensdag 22 januari 1997 kennis kregen van het K.B. van 10 januari 1997 dat, krachtens artikel 7, in werking treedt op 1 februari 1997.

Verzoekers hebben hun verzoekschrift zeven dagen nadat zij van de bestreden beslissing op de hoogte waren, neergelegd. Dit verzoek is kennelijk ontvankelijk en blijft binnen de termijn die door de Raad van State reeds in andere gevallen werd gesteld (R.v.St., nr. 46.542, 18 maart 1994 : een verzoek tot schorsing volgens de procedure van dringende noodzakelijkheid werd neergelegd op 10 maart 1994 wanneer de betrokkene het besluit had ontvangen op 3 maart 1994).

3. De omstandigheid dat de schade op zeer korte termijn onomkeerbaar kan worden rechtvaardigt dat een uiterst dringende noodzakelijkheid wordt ingeroepen (R.v.St., nr. 45.768, 26 januari 1994).

De invoegetredding van het bestreden K.B. op 1 februari 1997 dreigt het ganse systeem van tegemoetkomingen voor magistrale bereidingen te doen instorten, en zal het door verzoekers sub IV beschreven moeilijk te herstellen ernstig nadeel onmiddellijk en op onomkeerbare wijze doen ontstaan. Sub V wordt dit verder uitgewerkt.

4. In hoofde van derde, vierde en vijfde verzoeker dient hier vooreerst gewezen te worden op het door hen ingeroepen recht op de bescherming van hun gezondheid in, het in de grondwet en in de Europese verdragen erkend recht op medische verzorging, en kan verwezen worden naar de ingeroepen schendingen van de wet van 26 juli 1996 tot modernisering van de sociale zekerheid en de vrijwaring van de leefbaarheid van de pensioenstelsels (cfr. bespreking van het tweede middel, tweede onderdeel.)

- a. Uit de neergelegde stukken (1.3. tot 1.5.) blijkt uitdrukkelijk dat verzoekster sub 3 tot en met 5 over een minimaal inkomen beschikken. Zo beschikt derde verzoekster als gepensioneerd over een jaarinkomen van 265.541 BEF, hetzij over een maandinkomen van 22.128 BEF, en geniet vierde verzoekster als invalide ingevolge een arbeidsongeval een uitkering van 35.377 BEF per maand en vijfde verzoeker (samen met zijn echtgenote) een maandelijkse gezinsinkomen van 35.000 BEF. Dergelijke inkomens die amper het bestaansminimum bereiken, moeten niet alleen aangewend worden om te leven doch ook om de medische behandeling te betalen. Het is evident dat verzoekers de kosten van de medische behandeling pas kunnen betalen wanneer zij er kunnen op rekenen dat zij - onmiddellijk nadat zij de kosten hebben betaald - aanspraak kunnen maken op terugbetaling vanwege het ziekenfonds. Bij dergelijke lage inkomens is elk uitstel in de terugbetaling nefast en brengt zij de betrokkenen over de rand van de armoedegrens.
- Een dergelijk - in principe louter pecuniair nadeel - gaat echter zo ver dat de leefbaarheid van de menselijke persoon en zijn fysische integriteit zelf worden aangetast, zodat dit wel kan beschouwd worden als een moeilijk te herstellen ernstig nadeel (R.v.St., nr. 38.976, 13 maart 1992, PORCHERET; R.v.St., nr. 38.823, 25 februari 1992, HEEREN).
- De rechtspraak weegt dit af aan de hand van de levensstandaard, wat hier om evidente redenen duidelijk is (R.v.St., nr 38.337, 13 december 1991, OTS).
- Derde verzoekster zou door het niet schorsen van de bestreden beslissing meteen een maandelijkse meerkost van 3.560 BEF hebben wat haar inkomen meteen van 22.128 BEF per maand naar 18.568 BEF per maand brengt.
- Voor vierde verzoeker wordt de jaarlijkse meeruitgave aan de hand van stukken berekend op 25.362 BEF, wat bijna het inkomen omvat van één maand. (stuk 1.4ce)
- Vierde verzoeker is als nierpatiënt aangewezen op geregelde dialyses : alsof de morele en lichamelijke pijn van deze behandeling niet volstaat dient hij nog een zware bijkomende uitgave te dragen. Vierde verzoeker verwijst naar de brief

die zijn arts heeft geschreven (stuk 1.4b) en waaruit schrijnend blijkt dat een onmiddellijke uitvoering van de bestreden maatregel alle nierpatiënten voor schier onoverkomelijke problemen plaatst.

In het geval van vijfde verzoeker is de meeruitgave van 14.792 BEF per jaar, wanneer men er rekening mee houdt dat zij met twee personen moeten leven van een maandelijkse uitkering van 35.000 BEF niet minder schrijnend. Lectuur van de brief van vijfde verzoeker leert dat betrokkene enkel aanspraak maakt op een min of meer normaal leven (stuk 1.5.b).

- b. Naast dit (zeer ernstig) pecuniair nadeel is er ook de vaststelling dat voor het geval van derde verzoekster zelfs geen alternatief mogelijk is in de specialiteiten van de farmaceutische industrie. Zoals blijkt uit de verklaring van haar arts; dr. DEVILLE, is geen alternatieve behandeling mogelijk (stuk 1.3.d.).

Het is dan ook evident dat verzoekers een dergelijk moeilijk te herstellen ernstig nadeel lijden dat zij aanspraak kunnen maken op de uiterst dringende noodzakelijkheid om hun recht op een menswaardig bestaan te kunnen uitoefenen. Enkel een onmiddellijke schorsing kan het ontstaan van deze menselijk zeer zwaar wegende schade vermijden.

6. Ook tweede verzoeker meent aanspraak te kunnen maken op een schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

De chaos die beschreven werd sub IV, kan enkel worden vermeden door de onmiddellijke schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de uitvoerbaarheid van het bestreden K.B.

7. Eerste verzoekster steunt haar beroep op de uiterst dringende noodzakelijkheid op de onmiddellijke gevolgen voor de leefbaarheid van haar onderneming ten opzichte van de concurrerende bedrijven uit de sector van de farmaceutische specialiteiten en de daaruit voortvloeiende bedreiging voor de tewerkstelling van haar personeel.

Het is evident dat eens de magistrale bereidingen niet meer terugbetaald worden, dit neerkomt op de doodslag voor de sector.

Overwegende, wat de eerste verzoekende partij betreft, dat zij de uiterst dringende

noodzakelijkheid niet kan verantwoorden op grond van de beweerde "onmiddellijke gevolgen voor de leefbaarheid van haar onderneming ten opzichte van de concurrerende bedrijven uit de sector van de farmaceutische specialiteiten"; dat immers moeilijk valt in te zien hoe zij als vennootschap, die zichzelf in het inleidend verzoekschrift, bij haar beschrijving van de feiten, een jaaromzet in 1996 van 460 000 000 frank toeschrijft, met een omzet van 66 % in de productie en distributie van grondstoffen, aangewend bij magistrale bereidingen, door de onmiddellijke tenuitvoerlegging van het bestreden besluit op zeer korte termijn, korter dan die nodig om een gewone schorsingsprocedure te beslechten, moet vrezen voor haar "leefbaarheid"; dat immers daarvoor in redelijkheid minstens vereist is dat de afzet van de door het bestreden besluit uit de terugbetalingsregeling gehaalde grondstoffen ineens en volledig zou wegvallen; dat echter het bestreden besluit niet de aanmaak van magistrale bereidingen verbiedt, maar enkel de terugbetaling van bepaalde daartoe aangewende grondstoffen, op grond van de wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen, gecoördineerd op 14 juli 1994; dat voorts de verzoekende partij bij de beschrijving van haar belang bij de vordering zelf aanvoert dat door een aantal grondstoffen niet terugbetaalbaar te stellen, het bestreden besluit gevolgen heeft voor "meer dan 50 % van de terugbetaalbare magistrale bereidingen", bijgevolg toch maar voor een deel van de magistrale bereidingen; dat bovendien de verzoekende partij er blijkbaar ook van uitgaat dat alle gebruikers van geneesmiddelen waarop nu de terugbetaling vervalt om die reden deze geneesmiddelen helemaal niet meer zullen laten magistraal bereiden; dat uit deze elementen blijkt dat aan al te veel veronderstellingen moet worden voldaan opdat de stelling van de verzoekende partij, dat zij op uiterst korte termijn haar leefbaarheid zou verliezen door de onmiddellijke tenuitvoerlegging van het

bestreden besluit, geloofwaardig zou zijn; dat bovendien de bestreden beslissing, mocht deze uiteindelijk toch de leefbaarheid aantasten van de verzoekende partij, dit veeleer door een in de tijd gespreide werking van het bestreden besluit zal zijn, dan door zijn onmiddellijke tenuitvoerlegging;

Overwegende, wat de tweede verzoeker betreft, dat deze als officina-apotheker verwijst naar de "chaos" die voortvloeien zou uit de onmiddellijke tenuitvoerlegging van het bestreden besluit en die enkel zou kunnen worden vermeden door de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid; dat hij echter zelf in het feitenrelaas aanvoert dat slechts 8,4 % van zijn brutowinst uit magistrale bereidingen bestaat; dat de "chaos" waarvan hij spreekt en in zoverre deze zijn eigen officina betreft bijgevolg enkel op een klein deel van zijn brutowinst kan slaan; dat hij zelfs niet aantoont dat dit deel van die winst volledig zal verdwijnen; dat niet wordt ingezien hoe hij op grond daarvan enkel op de procedure van de uiterst dringende noodzakelijkheid een beroep kon doen in plaats van op de gewone schorsingsprocedure;

Overwegende, wat de derde, vierde en vijfde verzoekende partijen betreft, dat zij naar de aantasting van hun pecuniaire situatie verwijzen die dermate zwaar zou zijn dat het weren daarvan enkel kan gebeuren door middel van een voorlopige schorsing bij wijze van uiterst dringende noodzakelijkheid; dat deze redenering echter niet overtuigt, nu de pecuniaire gevolgen van het bestreden besluit zich niet ineens zullen laten gevoelen, doch slechts naarmate deze verzoekende partijen zich de bedoelde magistrale bereidingen zullen laten voorschrijven en ze deze zullen moeten betalen; dat bijgevolg de verwijzing naar het effect van de bestreden beslissing op hun jaarlijkse uitgaven, mochten deze al het nadeel uitmaken dat een gewone schorsing zou

kunnen verantwoorden, juist niet dienstig is om de uiterst dringende noodzakelijkheid te verantwoorden, aangezien volgens de verzoekende partijen zelf dit nadeel per maand slechts enkele duizenden franken betreft;

Overwegende, wat de derde verzoeker betreft, dat, nu er mogelijks geen alternatief voor bepaalde magistrale bereidingen bestaat in de specialiteiten van de farmaceutische industrie, het bestreden besluit de aanmaak van die magistrale bereidingen niet verbiedt, maar enkel ingrijpt op hun terugbetaling; dat moeilijk kan worden aanvaard dat verzoeker tijdelijk - dit is hangende een gewone schorsingsprocedure - de kost van de betaling van die magistrale bereidingen niet zou kunnen dragen;

Overwegende, wat de vijf verzoekende partijen betreft, in zoverre zij of sommige onder hen verwijzen naar "de dreiging het ganse systeem van tegemoetkomingen voor magistrale bereidingen te doen instorten", naar het feit dat "alle nierpatiënten voor schier onoverkomelijke problemen worden geplaatst", naar "het recht om een menswaardig bestaan te kunnen uitoefenen" naar "de chaos" of "de doodslag voor de sector", zij elementen aanbrengen die elk op zich en tezamen genomen, in hun algemeenheid niet dienstig zijn om de procedure van uiterst dringende noodzakelijkheid te verantwoorden, daargelaten de vraag of zij zelfs het voldoende concreet en persoonlijk nadeel vormen dat de verzoekende partijen nuttig kunnen aanvoeren ter ondersteuning van een gewone vordering tot schorsing;

Overwegende dat de uiterst dringende noodzakelijkheid niet is aangetoond; dat bijgevolg aan de eerste door voormeld artikel 17 gestelde voorwaarde niet is voldaan; dat die vaststelling volstaat om de vordering af te wijzen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het verzoek tot tussenkomst van Paul DE BELIE in het administratief kort geding wordt ingewilligd.

Artikel 2.

De vordering tot schorsing wegens uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op elf februari 1900 zevenennegentig, door :

de H. D. VERBIEST, wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
Mevr. Ch. BAMPS, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

Ch. BAMPS.

D. VERBIEST.